

Kapitola 2 Princezny

„Emilie!“ Tvář její matky se zachmuřila. „Proč tu pro všechno na světě tak lítáš?“

„Spletla jsem si cestu,“ zalapala Emilka po dechu. „A když jsem otevřela dveře, byl tam–“ zarazila se, když si náhle uvědomila, že se na ni upírají všechny oči. Opodál stály další tři princezny s maminkami. Kolem nich pobíhaly švadlenky se špendlíky a krejčovskými metry.

Emilce zčervenaly tváře a vstala.

„No, to nic,“ povzdechla si královna Marie. „Teď když jsi konečně tu, pojď si prosím vyzkoušet tyhle šaty. Na sobotní gala ples nám musejí padnout jako ulité.“

Emilka ji následovala doprostřed salónu. Všude tu byla zrcadla a okolo celé jedné stěny se táhly dlouhé police.

Ta nejvyšší byla pokrytá náhrdelníky ze zlata a stříbra. Na prostřední byly naskládány páry lesklých saténových rukaviček, zatímco na té spodní se skvěly řádky tanečních botek zdobených třpytivými drahokamy.

Emilka si toužebně prohlížela náhrdelníky. Přivezla si v kufříku vlastní rubínový náhrdelník, ale věděla, že maminka jí nedovolí, aby si ho vzala dříve než v podvečer gala plesu.

Vstoupila do kabinky a natáhla si šaty přes hlavu. Byly to růžové plesové šaty z hladoučkého saténu zdobené červenými květy.

Když vyšla ven a podívala se do zrcadla, srdíčko jí poskočilo radostí. Byly to nejkrásnější šaty, jaké na sobě kdy měla. Dlouhé rudé vlasy jí spadaly na hebkou látku a oříškové oči jí zářily.

„Narovnej se pěkně, Emilko,“ napomenula ji maminka, když jí zapínala knoflíčky. „Nezapomínej, že s těmi šaty musíme zacházet opatrně, aby sis je mohla obléknout na velký gala ples.“

Emilka využila příležitosti prohlédnout si ostatní princezny. Nejblíž k ní stála dívka, kterou předtím viděla vystupovat z kočáru.

Měla tmavé vlasy, vážné hnědé oči a zelené hedvábné šaty. Všimla si, že se na ni Emilka dívá, a usmála se na ni.

Další dívka stála velice ladně a na záda jí spadaly kadeře dlouhých zlatých vlasů. Její maminka na ní právě urovnávala bleděmodré šaty, tak dlouhé, že jí zakrývaly i kotníky.

Dívka, která stála nejdál od Emilky, měla tmavé oči a vlnité černé vlasy. Šaty měla zářivě žluté a poseté třpytkami. Všimla si, že si ji Emilka prohlíží.

„Ahoj, jsem Lulu z království Undala u Veliké pouště,“ zazubila se na Emilku kamarádsky.

„Já jsem Emilka z Middingu,“ opětovala její úsměv Emilka. „Moc ráda tě poznávám.“

„Já jsem Džaminta z Oniky u Stříbrné řeky,“ představila se dívka v zeleném.

„A já jsem Klarabela,“ dodala světlovláska s plachým úsměvem. „Z království Winterie na chladném severu.“

„Kdy jste sem–“ chtěla se s nimi Emilka dát do řeči.

„Děvčata!“ okřikla je maminka Lulu. „Na povídání budete mít spoustu času později. Teď ale stůj na místě, Lulu. Potřebujeme ti vzít míry na tu sametovou pláštěnku.“

„Ještě že jste se o tom zmínila! Málem bych zapomněla,“ vyjekla Emilčina matka. „V zámku Mistberg přece každá princezna potřebuje pláštěnku. Otoč se, Emilko, ať se podívám, jak ji uděláme dlouhou.“

Princezny si vyměnily pohledy, zazubily se na sebe a v salónu se opět rozhostilo ticho.

Emilka se shlížela v zrcadle. Šaty byly úžasné. Vůbec neměla chuť je schovávat pod pláštěnkou.

Vtom sem z okna dolehlo hlasité výskání a křik. Maminka ji stále přeměřovala krejčov-

ským metrem, a tak se Emilka s nohama na místě pokusila aspoň naklonit, aby uviděla do zahrady.

Přímo pod oknem stála překážková dráha, kterou viděla předtím z pokoje. Teď když byla o dvě patra níž, mohla si ji prohlédnout mnohem lépe.

Na hřišti si hrály čtyři mladé princezničky. Šplhaly po lanech, houpaly se na břevnech a sjížděly na kladce po dlouhém laně.

Emilka se na ně dívala a hrozně zatoužila jít ven k nim. „Mami!“ vyhrkla a pokusila se jí vykroutit. „Už jsi to změřila? Moc bych se chtěla jít podívat na tu překážkovou dráhu.“

„Na to budeš mít plno času později,“ řekla královna Marie.

„Vaše Výsosti, ještě jsme vám nedaly všechny nezbytné instrukce,“ oslovila teď Emilku

vrchní švadlenka. „Všechny mladé princezny se na gala ples musejí naučit řádné etiketě. Jak se vstupuje do hodovní síně, na kterých místech je třeba se uklonit. Správné držení hlavy při chůzi. Jak správně usednout na své místo u stolu. Dnes odpoledne se toho budete muset hodně naučit.“

Emilka si povzdechla. Ani ostatní princezny nevypadaly, že by z toho měly velkou radost.

„Jsem si jistá, že vím, jak si sednout na židli,“ zamumlala Lulu. Na káravý pohled své matky, královny země Undala, však rázem zmlkla.

Emilka se podívala z překážkové dráhy na svou maminku, která ji stále obcházela s krejčovským metrem. Povzdechla si. Tohle bude nejspíš *velmi* dlouhé odpoledne.

